

‘PÅ SØNDAG’ 2. SØNDAG I FASTEN

MOGENS G. JENSEN

Jesus gik bort derfra og drog til områderne ved Tyrus og Sidon. Og se, en kana'anæisk kvinde kom fra den samme egn og råbte: »Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn! Min datter plages slemt af en dæmon.« Men han svarede hende ikke et ord. Og hans disciple kom hen og bad ham: »Send hende væk! Hun råber efter os.« Han svarede: »Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.« Men hun kom og kastede sig ned for ham og bad: »Herre, hjælp mig!« Han sagde: »Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.« Men hun svarede: »Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.« Da sagde Jesus til hende: »Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil.« Og i samme øjeblik blev hendes datter rask.

Matt. 15,21-28

KVINDEN MED DEN STORE TRO

TANKEN

Jesus har lige haft en diskussion med jøderne om rent og urent. Her har han hævdet, at det ikke er det, der går ind i munden, der gør et menneske urent, men det, der går ud af munden, for det kommer fra hjertet. Og så er det, han foretager denne rejse ind i hedningelandet omkring Tyrus og Sidon, det nuværende Libanon. Og her overskrider han vedtagne grænser, både ved at gå ind i hedningeland og dernæst ved at tale med en kvinde, som ovenikøbet er hedensk. Hun er for jøderne uren og har en uren tro.

TROEN

Men det er netop hendes tro, Jesus erklærer som stor i modsætning til disciplenes tro, idet Jesus kalder disciplene lidet troende. Kun to gange roser Jesus et menneske for at have en stor tro: den ene er denne hedenske kvinde, og den anden er en hedensk officer.

Man kan blive skuffet over at møde Gud. Man søger Gud og vil gerne tro på ham. Måske er man derhjemme begyndt at bede til ham. Måske er man begyndt at læse lidt i Bibelen eller i bøger, der omhandler religiøse spørgsmål. Og en dag tager man mod til sig og går til gudstjeneste. Og som tiden går, bliver man mere og mere engageret i de kristne ting. Måske tager man på et kristendomskursus, og efterhånden får man en mere tydelig kristen identitet. Men så sker der noget – og det kan være mange ting. I hvert fald bliver man skuffet, skuffet over dem, der kalder sig kristne, skuffet over kristendommen, ja skuffet over Gud selv.

Der er al mulig grund til, at kvinden i vores tekst kan blive skuffet over Jesu afvisende svar på hendes bøn. Han nægter jo pure at hjælpe hende. Ja, han træder tilsyneladende på hende og kalder hende en hund, en hund, som er et foragtet dyr i Mellemøsten. Her er hunde ikke søde husdyr, men vilde hunde, der løber rundt på gaden og nogle, man bare giver et spark. Det er forståeligt, hvis kvinden giver op efter den behandling, hun får her. Hun må være såret over at blive kaldt en hund.

Men det gør hun ikke. Hun hager sig derimod fast. Hun griber hans svar om ikke at give brødet til hundene, og så går hun ind på at være en hund, der er tilfreds med at æde af de smuler, der falder ned under bordet.

Og det er lige netop det, Jesus kalder en stor tro. Luther udtrykker det på den måde: 'Med hunderet vinder hun børneret.' Med det mener Luther, at i det øjeblik kvinden vedgår ikke at have ret til at spise med ved bordet, i det øjeblik vinder hun netop børneret.

Umiddelbart tror jeg, mange moderne mennesker reagerer imod sådan en tankegang. Vi synes, det er nedværdigende sådan at blive ydmyget, førend man kan blive accepteret. Det strider imod vores menneskerettighedstænkning. Men inden vi hidser os alt for meget op og bliver vildt forargede, så kunne vi jo også overveje, om det, vi møder her, ikke også kan kaldes troens realisme. Næmlig den realisme, at jeg ikke kan komme og kræve noget som helst af den hellige Gud. Ikke med det liv jeg har levet i hvert fald. Har jeg blot en smule selvindsigt, må jeg blankt erkende, at jeg står dårligt i en forhandlingssituation med Gud. At jeg faktisk ingenting har at handle med over for ham.

Og læg mærke til hvem denne kvinde er. Hun er kanaanæer – dvs. hun tilhører de omkringboende folk, som dyrkede andre guder end Israels Gud. Hun er på den måde fuldstændig ukvalificeret til at sidde med ved bordet. I dag vil hun dumpe i enhver kirkelig sammenhæng. Hun anede intet om Jesu to naturer, hans opstandelse, dåb og nadver endsige jul, påske og pinse. Men netop til hende, siger Jesus: 'Din tro er stor.' Det er tankevækkende! For hvad vil det så sige at tro?

Og nu er vi så helt inde ved benet af denne beretning. For at tro er ikke at kende, forstå og acceptere en masse trossætninger og dogmer. Ikke et ondt ord om dogmer, for uden dem ville troen snart løbe løbsk. Men tro er dybest set noget helt andet. Det er at tro på Jesus. Tro er at kende ham, tro er at have et personligt forhold til ham, tro er at stole fuldt og fast på ham. Det er at sætte hele sin eksistens ind på ham alene. Hun er som en foragtet hund, der ikke har anden udvej end at tigge ved sin herres bord. Tigge som en hund. Og det kalder Jesus en stor tro.

Det fortælles, at et års tid efter første verdenskrig, besøgte prinsen af Wales et engelsk hospital, hvor nogle af krigens ofre endnu lå. Prinsen gik rundt blandt de sårede og sagde nogle opmuntrende ord til dem. Der var dog en patient, som lå på enestue, personalet ikke viste prinsen. Han var nemlig så sørgelig et syn, at andre ikke tålte at se ham. Men prinsen insisterede på at besøge også denne patient. På sengen lå en skikkelse, som knapt længere kunne kaldes et menneske. Prinsen sagde ikke et ord, men bøjede sig blot ned over skikkelsen og kyssede det ansigt, som næppe kunne kaldes et ansigt.

Således elskede Gud verden. Således også en kanaanæer og en hund.

UDFORDRINGEN

Er du villig til at acceptere, at du ingen ret har over for Gud, men må nøjes med at tigge som en hund?